

Hồi 48

Hiện Hy Phong Đoạt Linh Quy Trước Quần Hùng

C

ư Nguyên Phát thấy thái độ phách lối của Duy Sinh, lòng đã giận, bèn bước tới, gần giọng hỏi:

- Đồ huynh, Đồ huynh không nghe rõ lời của Bang Chủ ta, hay là có ý gây sự?

Bát Cánh Thần Ôn Đồ Duy Sinh chưa kịp trả lời, thì Đa Cánh Kim Cương Sở Nhất Giang đã tiếp lời:

- Cư huynh tỏ thái độ ấy để làm gì? Hiện giờ cao thủ ở đây không ít, và nơi đây không phải là chỗ lão huynh có thể múa men dụng võ.

Cư Nguyên Phát đã từng tung hoành trên giang hồ, nhưng chưa bao giờ bị ai chia rẽ đến thế.

Cư Nguyên Phát thét lên một tiếng, song chưởng đánh thẳng vào mặt Nhất Giang.

Đôi tay dài chỉ gối của Đa Cánh Kim Cương đưa tếu lên ngực, hai tiếng chát chúa. Luồng chưởng Cư Nguyên Phát tuy mạnh song Sở Nhất Giang đã hợp chiêu đẩy lui chưởng lực của lão ra không khó.

Hai luồng chưởng đôi bên chạm nhau, loé ra những vạch sáng loáng chuyển thành một luồng gió xoay tròn, cuốn theo cát đá bay vút lên.

Cư Nguyên Phát bị sức hồi chưởng phải nhảy lui lại hai bước. Nhất Giang cũng bị chấn động đến lắc lư thân mình.

Tô Bằng Hải mỉm cười hỏi:

- Đồ huynh ban đêm mà chạy đến Phục Hổ Linh, không biết có điều gì đại sự?

Duy Sinh cười nhạt đáp:

- Tô huynh tới được mà lão phu tới không được sao?

Tô Bằng Hải vuốt râu cười lớn nói:

- Hay lắm, hay lắm. Lão phu thấy Thiên Long Bang và phái Hoa Sơn gặp nhau nơi nào cũng đúng lúc. Thật là hữu duyên đó.

Duy Sinh cũng cười hặc hặc nói:

- Tô huynh chẳng cảm thấy câu nói ấy quá khách sáo sao? Ha ha. Điều này phải nói là “oan gia lại muốn thuận đường.”

Đồ Duy Sinh bỗng ngừng lời, nghiêm sắc mặt nói tiếp:

- Tô huynh đừng vội mừng rỡ. Sử Thiên Cảnh tuy chịu đem thanh danh tìm được trên giang hồ mấy chục năm nay để gia nhập Thiên Long Bang. hưng tình thế đêm nay Tô huynh không thể dùng sức mạnh của các phân cuộc để trấn áp mọi người như mười tháng trước đây ở Quát Thương Sơn được. Đêm nay có đủ các cao nhân của đại môn phái tới đây rồi.

Tô Bằng Hải ngảnh mặt cười ha hả nói:

- Thiên Long Bang đã có ý định mời chín đại môn phái trong võ lâm để tranh tài. Kỳ hẹn này không còn bao lâu, nếu đêm nay được dịp tề tựu đủ các cao nhân võ học của chín đại môn phái là điều tốt cho Thiên Long Bang chúng tôi.

Tuy nói với Đỗ Duy Sinh, nhưng đôi mắt lão không ngớt đề phòng, theo dõi cử chỉ của Bạch Vân Phi.

Nhưng vẻ mặt nàng vẫn lạnh như tuyết, không có oán giận cũng không vui mừng, chỉ lộ ra cái sắc khí nghiêm trang, làm cho người khác phải kính sợ.

Đa Cánh Kim Cương cười nhạt nói:

- Tô huynh đã có hùng tâm mời chín đại môn phái võ lâm để đấu kiếm sao?

Đỗ Duy Sinh cũng nhìn Tô Bằng Hải nói thêm:

- Nếu thời gian gần đây có cuộc đấu kiếm của chín môn phái thì phái Hoa Sơn của chúng tôi tuy chỉ là những kẻ múa rối, làm trò, song cũng chẳng dám vắng mặt. Còn sức tham dự việc đêm nay chưa đủ mặt các cao nhân võ lâm, mà cũng chưa phải ngày đấu kiếm nên lão phu có chuyện định nói với Tô huynh.

Nói đến đây, Đỗ Duy Sinh lại quay mặt sang Thiết Kiếm Thư Sinh tiếp lời:

- Sư huynh, lão phu cũng muốn bàn bạc với cả Sử huynh nữa, không biết hai vị đó có đủ cam đảm để trả lời không?

Tô Bằng Hải cười ngất nói:

- Việc gì? Người cứ nói đi. Lão phu thừa sức đối phó.

Đỗ Duy Sinh ôn hoà nói:

- Đêm nay Tô huynh đến Phục Hổ Lĩnh này chắc thâm ý muốn đoạt Vạn Niên Hỏa Quy chứ gì?

Tô Bằng Hải gật đầu, cười lạnh lạnh:

- Không sai, còn Đỗ huynh, Sử huynh từ xa vạn lý mà chạy đến đây không biết có chuyện gì vậy?

Đỗ Duy Sinh cười ha hả nói:

- Cũng vậy, cũng vậy. Chúng ta đều vì con Vạn Niên Hỏa Quy. Như thế trước khi tìm nó, chúng ta không nên đánh nhau để tránh khỏi việc lầm mưu của kẻ khác trong tình trạng “ngư ông đắc lợi”.

Tô Bằng Hải cười nhạt nói:

- Đỗ huynh nói không sai, nhưng như có một ẩn ý gì?

Bát Cánh Thần Ôn dịu giọng nói:

- Theo ý của đệ thì chúng ta nên bỏ qua ý thù địch để hợp lực cho ra con “rùa lửa” đó rồi hãy tính.

Tô Bằng Hải cười ha hả nói:

- Được, đợi đến lúc tìm linh vật đó rồi hai chúng ta sẽ giao đấu với nhau, lấy thắng bại mà quyết định xem rùa lửa thuộc về ai phải không?

Duy Sinh mỉm cười nói:

- Tô huynh và lão phu nếu đánh nhau thì vô vị quá. Chúng ta thử đem một công lực ra mà thử thách nhau.

Câu nói của Đỗ Duy chưa dứt, bỗng nghe tiếng cười lớn ở trong cốc vang đến. Chỉ trong chớp mắt ba bóng người hiện ra trước mặt. Tô Bằng Hải ngẩng nhìn thấy ngoài sáu bảy thước có ba người san sát với nhau. Thân hình người ở giữa thì lùn và ốm, trang phục dài trắng, eo lưng thắt vải đỏ, miệng rộng, đôi mắt lơ mơ như mới ngủ dậy, mặt dài mũi tẹt, bộ râu trắng hếu. Còn hai người đứng tả, hữu có thân hình cao hơn tám thước, cũng trang phục trắng.

Đỗ Duy Sinh thấy ba người bước tới, liền cười nói:

- Chưởng Môn phái Tuyết Sơn cùng hai sư đệ đã tới đó. Tô huynh thấy lời của đệ nói đúng không?

Tô Bằng Hải nhìn quái nhơn, rồi quay lại cười đáp lời Duy Sinh:

- Thế thì đêm nay coi có phần quan trọng. Tô Bằng Hải này không ngờ ở Phục Hồ Linh mà được gặp hai vị Chưởng Môn trong chín đại môn phái võ lâm.

Dứt lời, Tô Bằng Hải xoay nhìn Bạch Vân Phi.

Tô Bằng Hải thấy tình hình lúc này quá nguy ngập. Thiên Long Bang đã loan tin mời chín đại môn phái võ lâm, thì phái nào cũng có thái độ thù với Thiên Long Bang cả. Nếu đêm nay chín đại môn phái võ lâm đều đến Phục Hồ Linh tìm Vạn Niên Hỏa Quy thì thật nguy khốn cho Thiên Long Bang.

Trước vẻ mặt lạnh lùng của Bạch Vân Phi, Tô Bằng Hải trầm tính:

“Nếu để chậm trễ tí nữa các tay cao thủ của chín đại môn phái tới đủ mặt thì ta khó bề tranh thủ một lúc. Thôi ta nên trừ trước phái Hoa Sơn và Tuyết Sơn cho rảnh một mối lo.”

Nhưng trước thái độ thản nhiên của Bạch Vân Phi, Tô Bằng Hải không thể nào tìm hiểu được, còn đang do dự thì lão lùn trang phục trắng cười ha hả nói:

- Lão phu mời hai vị sư đệ vì mười mấy năm nay chưa bước chân tới Trung Nguyên, nên đối với tình trạng thay đổi trong võ lâm đều chẳng am tường mấy. Nay được nghe mấy người bạn cho tin Thiên Long Bang mời chín đại môn phái đến đấu kiếm.

Nói đến đây, lão ngẩng mặt cười to, rồi tiếp lời:

- Ôi chao, hùng chí của Thiên Long Bang đáng kể đấy, nhưng xin chờ tự cho mình là kẻ hơn đời. Có ai dám xưng mình có thể tổ chức bằng cuộc đấu kiếm tại Thiếu Thất Sơn cách đây ba trăm năm chẳng?

Lão nói chưa dứt lời thì Cư Nguyên Phát đã cười ngạo nghễ nói:

- Đẳng huynh, đừng nên đề cập đến việc đấu kiếm tại Thiếu Thất Sơn. Lão phu tuy không thấy trận đấu ác liệt ấy, nhưng được nghe lời truyền tụng trên giang hồ, lúc đó phái Hoa Sơn, Điểm Thương, Tuyết Sơn, Không Động đều bị bỏ cuộc ở vòng đầu. Ngày nay

Thiên Long Bang chúng tôi mời chín đại môn phái chính trên võ lâm là có ý đảo ngược lại địa vị trước kia. Như thế, Đằng huynh nhắc đến việc đấu kiếm tại Thiếu Thất Sơn làm chi.

Bát Cảnh Thần Ôn Đồ Duy Sinh nghe lời Cư Nguyên Phát khinh rẻ phái Hoa Sơn, lòng lão nóng như lửa đốt. Nhưng lão là một vị tôn sư nên cố dằn cơn tức giận không để cho thiên hạ chê lão là kẻ nông nổi.

Giữa lúc đó, một tiếng cười quái gở nổi lên, hai lão tăng áo trắng phái Tuyết Hoa đã song song bước tới trước mặt Cư Nguyên Phát. Hai người này sắc mặt đều hậm hực chứa đầy cảm tức.

Cư Nguyên Phát biết họ sắp ra tay nên ngậm vận nội công đề phòng. Diệu Thủ Ngư Ẩn Tiêu Công Nghĩa cũng vội tiến tới giúp sức với Cư Nguyên Phát.

Tiêu Công Nghĩa chưa tới nơi, lão áo trắng bên tả đã đánh một chiêu Thiên Ngoại Lai Vân ép vào mặt Cư Nguyên Phát. Tiêu Công Nghĩa thấy chỉ có một người ra tay, nên đứng ngoài.

Cư Nguyên Phát đã chuẩn bị trước, tay trái quét qua một chưởng đánh bật chiêu Thiên Ngoại Lai Vân và thuận tay công tới chưởng Bài Sa Đảo Hải.

Trận đấu hai người dùng chưởng lực rất ác liệt, nhưng các tay cao thủ đứng ngoài tỏ vẻ lạnh nhạt như không quan tâm đến.

Lúc này Bạch Vân Phi, Phàn Tú Vỹ, Tô Bằng Hải, Đồ Duy Sinh, Nhất Giang, Xuyên Trung Tứ Xú và lão lùn Chưởng Môn phái Tuyết Sơn đều đứng xung quanh trận đấu.

Đôi bên càng đánh càng ác liệt, Cư Nguyên Phát vận hết nội lực múa động song chưởng liên hoàn, trong nháy mắt mà lão công được hai trăm chiêu như búa bổ.

Lão cao ốm mặc áo trắng bề ngoài như bị chưởng lực của Cư Nguyên Phát áp đảo, nhưng sự thật bên trong lão chưa dùng hết nội lực chỉ dùng thân pháp tránh né để nhử địch thủ hao mòn chân khí rồi sẽ thừa thế phản kích sau.

Điều này chỉ có Bạch Vân Phi, Tô Bằng Hải, Đồ Duy Sinh thấy rõ. Cư Nguyên Phát tuy chiếm ưu thế lúc đầu, nhưng trận đấu kéo dài thì Cư Nguyên Phát phải bị thất bại dưới tay lão áo trắng đó.

Bát Cảnh Thần Ôn cười ha hả nói:

- Đằng huynh, võ công sư đệ tiến hơn trước nhiều, lão phu xin chúc mừng Đằng huynh.

Đằng Lô cười nhạt nói:

- Đồ huynh khách sáo quá. Đệ không dám nhận lời chúc thưởng đó.

Đồ Duy Sinh nghiêm sắc mặt nói:

- Hơn nữa lão phu được nghe danh hai sư đệ của Đằng huynh có tài liên hoàn hỗ trợ, giỏi nhất trên giang hồ. Không biết đến nay Đằng huynh có thể cho lão phu được xem qua cái tài tuyệt học của phái Tuyết Sơn chăng.

Đằng Lô cười lạnh lùng nói:

- Ý của Đồ huynh nếu lão phu đoán không sai thì huynh muốn dùng Tuyết Sơn phái chúng tôi đánh với Thiên Long Bang cho hết công lực để Đồ huynh đứng ngoài tán thưởng rồi hưởng lợi chăng?

Đỗ Duy Sinh bị Đằng Lôì vạch trần thâm ý, nên ngờ ngàng mỉm cười đáp:

- Đằng huynh đa nghi quá, lão phu chỉ có ý muốn thưởng thức cái tuyệt học của phái Tuyết Sơn mà thôi.

Bạch Vân Phi giật mình thầm tính:

“À, những người này đều là kẻ thù với nhau, thì trận đấu hôm nay ắt khó phân thắng bại. Không biết họ sẽ đánh nhau đến lúc nào? Bệnh tình Mã Quân Vũ quá nguy ngập, nếu mình không kịp thời bắt con Vạn Niên Hỏa Quy thì trễ mất. Thôi thì nhân cơ hội này ta ra tay rút gọn tình thế cho xong.”

Vân Phi thò tay vào túi lấy ra ba viên Đà Ni Châu ngậm vận công lực để tung ám khí vào trận chiến. Bỗng nhiên Đằng Lôì hét lớn:

- Ngừng tay. Ngừng ...

Chưa dứt lời, Đằng Lôì lao mình vào giữa trận đấu, can Cư Nguyên Phát và lão áo trắng rồi nhìn qua Tô Bằng Hải, Đỗ Duy Sinh cười nhạt nói:

- Đêm nay gặp nhau đáng lẽ phải biểu diễn đôi chút tài năng để làm lễ ra mắt nhau. Nhưng theo chúng tôi nghĩ giờ này nên tạm đình việc thí võ để chờ lúc bắt con Vạn Niên Hỏa Quy rồi chúng ta sẽ tranh thắng phụ cũng chẳng muộn gì. Lúc đó ta sẽ phân định tài năng, quyết định con Vạn Niên Hỏa Quy về ai. Như vậy chúng ta không bị một kẻ nào lợi dụng cơ hội để hưởng lợi. Quý huynh có đồng ý không?

Tô Bằng Hải chưa kịp đáp lời thì Đỗ Duy Sinh đã nói:

- Lời nói của Đằng huynh thật đúng theo lời nói của lão phu.

Tô Bằng Hải cười nói:

- Hai vị ý như vậy lão phu cũng không phản đối. Đằng huynh và Đỗ huynh đều là Chưởng Môn của hai phái võ mà đã quyết định trước rồi thì Thiên Long Bang chúng tôi chỉ còn có việc làm theo.

Bát Cánh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh và Bạch Y Thần Quân Đằng Lôì đều gật đầu.

Tô Bằng Hải vuốt râu cười nói:

- Địa thế trong Phục Hổ Linh này chỉ có phân cuộc chúng tôi là Thiên Cảnh mới biết rõ các đường đi của Vạn Niên Hỏa Quy. Vậy muốn thành công trong việc bắt Vạn Niên Hỏa Quy thì phải bỏ chức Chưởng Môn, tuân theo lời chỉ dẫn của phân cuộc Sử Thiên Cảnh. Như vậy, quý vị nghĩ thế nào?

Bát Cánh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh đáp lời:

- Tô huynh nói rất phải, nhưng lão phu thấy cần phải hỏi rõ điều này. Tô huynh muốn huynh đệ chúng tôi theo lệnh của tân phân cuộc Sử Thiên Cảnh cũng không khó gì, chỉ có việc quan hệ lúc bắt được Vạn Niên Hỏa Quy rồi thì quyền điều khiển sẽ thuộc về ai? Chúng ta phải nói trước.

Tô Bằng Hải mỉm cười nói:

- Như vậy Đỗ huynh cho biết thêm về ý kiến, rồi lão phu sẽ quyết định sau.

Đỗ Duy Sinh trợn đôi mắt ốc nhìn trời, suy nghĩ một lúc nói:

- Theo ý lão phu là sau khi bắt được Vạn Niên Hỏa Quy rồi phải đem để nó vào một nơi, không ai được cầm giữ. Chúng ta dùng sức giành giật, nếu ai cướp trước thì người ấy trọn quyền ...

Nói đến đây, Đỗ Duy Sinh lại nhìn Đằng Lôi hỏi:

- Đằng huynh thấy ý kiến của lão phu thế nào?

Đằng Lôi cười hà hà nói:

- Ý kiến của Đỗ huynh rất công bình, lão phu xin chấp thuận.

Tô Bằng Hải ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Theo ý kiến của hai vị thì lão phu cũng...

Bạch Vân Phi liền xen vào hỏi:

- Nói như vậy tất cả ở đây đều tham gia việc bắt Vạn Niên Hỏa Quy sao?

Nàng hỏi xong, quay đầu nhìn Sử Thiên Cảnh.

Thiết Kiếm Thư Sinh mỉm cười nói:

- Trong những ngày đầu, cô nương không thêm tham gia cũng được, chỉ cần đến giờ tranh giật Vạn Niên Hỏa Quy, nhờ cô nương tham gia giúp sức.

Bạch Vân Phi mỉm cười nói:

- Như vậy thì ai bảo vệ tánh mạng cho Sử lão?

Thiết Kiếm Thư Sinh cười hề hề rồi quay qua nhìn Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôi lạnh lùng nói:

- Hai vị đều là tổ sư của phái võ lâm, mà đêm nay phải nghe lệnh của tiểu đệ để tiếng cười cho bạn hữu giang hồ sau này chăng?

Đỗ Duy Sinh “hừ” một tiếng nói:

- Đại trượng phu đã hứa thì phải làm, không có gì là xấu hổ.

Thiết Kiếm Thư Sinh ngửa mặt cười lớn nói:

- À, như vậy Đỗ huynh đã chịu tuân theo lệnh của tiểu đệ?

Đỗ Duy Sinh gằn giọng đáp:

- Ta đã chịu hứa là nhất định không có ý phản lại, nhưng chỉ trong thời gian bắt con rùa lửa mà thôi.

Thiết Kiếm Thư Sinh nhìn Đằng Lôi hỏi:

- Đằng huynh có bằng lòng nghe theo lời của tiểu đệ không?

Đằng Lôi cười nhạt nói:

- Người đừng vui quá mà quên cái nguy hiểm đang chờ đợi người. Người cứ yên tâm đợi khi bắt được con Vạn Niên Hỏa Quy đó rồi người sẽ thấy kết quả.

Thiết Kiếm Thư Sinh mặt biến sắc nói:

- Đêm đã gần hết canh rồi, sắp đến lúc Vạn Niên Hỏa Quy ra khỏi hang. Vậy xin mời Đỗ huynh cùng lệnh sư đệ Sở Nhất Giang đi về phía vách núi.

Đỗ Duy Sinh chau mày như muốn hỏi điều gì, nhưng thầm tính:

“Thôi, ta nên để tâm dưỡng sức để chốc nữa tranh đoạt con rùa lửa thì lợi hơn.”

Lão quay mình lại bảo Sở Nhất Giang. Hai người cùng đi vào vách núi.

Sử Thiên Cảnh lạnh lùng nhìn Đằng Lôi nói:

- Mời Đằng huynh đưa hai vị sư đệ đi theo vách núi hướng Đông.

Đằng Lôi quất mắt cười ngạo nghễ nói:

- Thôi, ta hiểu rồi. Người cứ tự do sai khiến chúng ta, đừng dùng lời khách sáo.

Đằng Lôi dẫn hai sư đệ theo hướng đi của Thiên Cảnh phân định.

Sử Thiên Cảnh thấy Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôi đều đến dưới chân núi nên lớn tiếng nói:

- Mời các vị đi sát về hướng Bắc, muốn hành sự phải chờ lệnh tiểu đệ, không được tự động mà thất bại đấy.

Dứt lời, hắn quay nhìn Tô Bằng Hải nói:

- Mời Bang Chủ tiến bước, vì sư huynh lão phu là Nam Thiên Nhất Tào Chu Công Lượng đã đứng chờ trước đồi.

Tô Bằng Hải mỉm cười nói:

- Đêm nay việc này ta giao quyền cho Sử phân cuộc chủ chỉ huy, nếu điều nào cần dùng đến võ lực, phân cuộc chủ cứ cho ta biết.

Sử Thiên Cảnh đắc ý gật đầu, quay mình đi tới đồi núi. Tô Bằng Hải, Cư Nguyên Phát, Tiêu Công Nghĩa nối gót theo sau. Còn Xuyên Trung Tứ Xú đi kèm hai bên cùng Bạch Vân Phi và Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ.

Lúc này Bát Cánh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh Chưởng Môn phái Hoa Sơn, Bạch Y Thần Quân Đằng Lôi là Chưởng Môn phái Tuyết Sơn đều biết Thiết Kiếm Thư Sinh Sử Thiên Cảnh cố ý buộc họ đi vòng qua chân núi đến chậm hơn. Nhưng họ cũng phải nín lòng tuân theo lệnh của Sử Thiên Cảnh.

Tô Bằng Hải biết dụng ý của Sử Thiên Cảnh nên cười thân mật:

- Sử phân cuộc vừa lòng chưa? Đêm nay ta buộc Đằng Lôi và Đỗ Duy Sinh đều cúi đầu tuân lệnh của Sử phân cuộc, thật là chuyện hy hữu. Ngày sau chuyện này truyền ra giang hồ, cũng một điều vinh dự cho Thiên Long Bang.

Sử Thiên Cảnh mỉm cười nói:

- Bọn họ vì muốn tìm cho được con Vạn Niên Hỏa Quy nên hạ mình tuân lệnh lão phu. Chứ thật tâm bọn họ giận lão phu hết sức. Thế nào họ cũng gây sự.

Hai người nói chuyện tuy không to, nhưng đứng ở gần đó và nội lực của Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôi rất tinh vi nên họ nghe rõ mồn một từng lời nói của Sử Thiên Cảnh và Tô Bằng Hải. Tuy nhiên hoàn cảnh buộc họ phải im lặng để tìm tông tích con linh quy. Họ đành cắn răng nín cơn phẫn nộ.

Bọn Sử Thiên Cảnh đi hơn năm dặm đường, đến một góc quanh sơn cốc rộng hơn hai chục trượng. Rồi tiến sau vào trong hơn trăm thước, thì bề rộng của sơn cốc còn chừng bảy tám trượng.

Sử Thiên Cảnh đi trước hết, nhún mình nhảy thật lẹ đi qua góc núi phía Đông. Hắn vừa hạ chân xuống đất thì cảm thấy một luồng gió lạnh ép đến. Trong chớp mắt, Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôi đã song song tiến đến bên Sử Thiên Cảnh rồi.

Đa Cánh Kim Cường Sở Nhất Giang và hai người cao ốm mặc đồ trắng cũng chạy đến chặn đường Sở Thiên Cảnh.

Sở Thiên Cảnh vội nhảy lùi lại thì Đằng Lôi thừa thế bước tới một bước, chưởng mặt đánh ngay vào Mạng Môn huyết sau lưng Sở Thiên Cảnh.

Đó là một huyết trong mười hai huyết chính yếu của thân thể. Nếu Đằng Lôi dùng nội lực thì Sở Thiên Cảnh phải chết ngay.

Đằng Lôi cười ha hả nói:

- Sở Thiên Cảnh, người muốn chết hay muốn sống?

Sở Thiên Cảnh chưa kịp đáp lời, Bát Cánh Thần Ôn Đồ Duy Sinh đã bắn ra hai hột kim đơn, bay qua đầu Đằng Lôi và lạnh lùng nói:

- Đằng huynh, Đằng huynh nhìn lại coi các phái có thể nhân cơ hội này làm cho chúng ta thiệt hại không? Vả lại, chúng ta đều là những kẻ có danh vọng, lời nói ra phải giữ đúng chữ. Cứ chờ đến lúc bắt Vạn Niên Hỏa Quy rồi Đằng huynh có hại Sở Thiên Cảnh cách nào cũng được.

Bạch Y Thần Quân Đằng Lôi quay nhìn Đồ Duy Sinh, cười ngạo nghễ nói:

- Đồ huynh đang nắm địa vị Chưởng Môn phái Hoa Sơn, được đồng đạo kính trọng, được các phái võ lâm trên giang hồ nể mặt, thế mà đêm nay cam tâm chịu sự điều khiển của Sở Thiên Cảnh thì còn mặt mũi nào lưu bước trên giang hồ nữa? Lão phu thật không thể chịu nổi cái nhục này.

Đồ Duy Sinh cười nhạt nói:

- Lời Đằng huynh nghe qua rất đúng, nhưng tình cảnh trước mắt không cho phép...

Lời nói của Đồ Duy Sinh chưa dứt thì thấy thân hình Đằng Lôi đã nghiêng qua một bên, rồi liểng xiểng bước lui ba bốn bước.

Sở Thiên Cảnh thừa thế chạy qua bên trái công tới một chiêu ép vào mặt Đằng Lôi. Bỗng hai người áo trắng hợp sức nhảy ra cản lại và tổng song chưởng vào mặt Sở Thiên Cảnh.

Đồ Duy Sinh “hừ” một tiếng, tay hữu đánh ra một chiêu Bạch Hạc Xuất Sào làm cho lão áo trắng bên phải lui lại. Còn Sở Nhất Giang cũng xông vào cản bước tiến của người áo trắng bên tả.

Tình thế nguy cấp biến chuyển trong nháy mắt. Sở Thiên Cảnh nhờ Đồ Duy Sinh và Sở Nhất Giang giải nguy, vội nhảy lui hơn bảy thước.

Vừa lúc đó Tô Bằng Hải, Cư Nguyên Phát, Tiêu Công Nghĩa và Xuyên Trung Tứ Xú đã đuổi tới. Tất cả đều vận nội công, chờ lệnh Tô Bằng Hải.

Nhưng chỉ nghe Tô Bằng Hải cười ngạo nghễ:

- Đằng huynh, Đằng huynh địa vị là Chưởng Môn một môn phái, danh vọng trong võ lâm không thấp, tại sao không giữ lời?

Đằng Lôi mới bị một ám khí đánh trúng bất ngờ, nếu không nhờ nội công tinh vi ắt thọ thương nặng rồi. Lão đang vận khí chữa thương, lại nghe Tô Bằng Hải hạch sách, lòng lão nóng như lửa đốt, nhưng thấy địch thủ quá đông, lão phải nén giận gượng cười nói:

- Lão phu chỉ nhắc hấn dừng ngạo nghễ. Chứ nếu lão phu thật tâm hạ thủ thì hấn đâu còn mạng.

Nói đến đây, Đằng Lô đưa mắt nhìn qua một vòng, rồi cất tiếng với vẻ trịnh trọng:

- Vừa rồi vị cao nhân nào đã tung ám khí bắn mà không có tiếng động? Công phu ấy thật đáng phục.

Tô Bằng Hải nhìn qua Bạch Vân Phi cười nói:

- A, Đằng huynh bị trúng ám khí sao? Thật lão phu cũng không ngờ.

Đỗ Duy Sinh nóng lòng, sợ trễ giờ không tìm được con Vạn Niên Hỏa Quy, vội hối thúc:

- Giờ này không phải nói về chuyện võ, vậy chúng ta phải lo bắt Vạn Niên Hỏa Quy cho xong, rồi các vị muốn dùng công lực tranh bao lâu thì lão phu cũng cố sức tham gia.

Sử Thiên Cảnh liền hướng đường cho mọi người cùng đi.

Mọi người đi thêm chừng hai trượng, Sử Thiên Cảnh bỗng nhiên ngừng bước, ngẩng mặt về hướng Tây hú lên mấy tiếng.

Tiếng hú chưa dứt thì Chu Công Lượng ở gốc núi Tây Bắc từ từ hiện ra.

Sử Thiên Cảnh đi nhanh tới, nói nhỏ với Chu Công Lượng:

- Hiền huynh, tiểu đệ đã nhập Thiên Long Bang ...

Chu Công Lượng ngạc nhiên ngắt lời:

- Sao? Tại sao thế?

Sử Thiên Cảnh thở dài nói:

- Chẳng biết từ đâu bí mật của Vạn Niên Hỏa Quy trong mười mấy năm nay đã tiết lộ khắp giang hồ. Các giới võ lâm đều biết đến chuyện này. Hiện giờ rất nhiều cao thủ đến tham chiến, cố tranh đoạt, hiền huynh làm sao kháng cự?

Nói đến đây, Sử Thiên Cảnh lại quay đầu nhìn Đỗ Duy Sinh và Đằng Lô nói:

- Trước mắt chúng ta hiện giờ Tuyết Sơn, Hoa Sơn đều là hai phái lừng danh. Ngoài ra còn nhiều phái khác sắp xuất hiện nữa. Trước tình cảnh nguy cấp này tiểu đệ buộc lòng phải nhập vào Thiên Long Bang để...

Chu Công Lượng không đợi Sử Thiên Cảnh nói hết lời, thở dài than:

- Thôi, bao nhiêu công phu chúng ta hơn mười lăm năm nay đều buông theo dòng nước.

Sử Thiên Cảnh nói:

- Khi đệ nhập vào Thiên Long Bang đã được Tô Bang Chủ hứa sau khi bắt được Vạn Niên Hỏa Quy thì quyền phân chia do đệ làm chủ.

Tiêu Công Nghĩa buồn bã nói:

- Lòng người khó lường. Sợ họ không giữ lời hứa như vậy đâu ...

Tô Bằng Hải cười lớn nói:

- Lão phu từ xưa nay chưa bao giờ thất tín với một người nào. Lời nói của lão phu quý như ngàn lượng bạch kim. Đã xưng danh là Bang Chủ mà không biết trọng lời hứa thì đâu đáng để thiên hạ kính nể.

Sử Thiên Cảnh ôn tồn nói:

- Tô Bang Chủ rất ái mộ nhân tài, mà lại có lòng quanh mình chính đại, nên tiểu đệ mới thuận lời. Hiền huynh đối với tiểu đệ như tình ruột thịt. Nay tiểu đệ đã nhập vào Thiên Long Bang, chẳng lẽ hiền huynh không tha ý?

Chu Công Lượng chưa kịp đáp lời thì Tô Bằng Hải đã nói tiếp:

- Lão phu rất phục đại danh của Chu huynh. Nếu Chu huynh chịu nhập vào Thiên Long Bang chúng tôi thì lão phu mở thêm phân cuộc để làm lễ đón mừng.

Chu Công Lượng đang nghi ngờ thì Cư Nguyên Phát đã cười nói:

- Chu huynh ngần ngại gì nữa. Hiện nay trên võ lâm sắp có biến. Dù cho Chu huynh có tài đến đâu đi nữa mà bị cô độc thì cũng bỏ rơi và phải chịu nhận lấy bao nhiêu sự hiếp đáp. Nay Tô Bang Chủ đã lập ra Thiên Long Bang không phải vì địa vị của một người mà là để đem lại quyền lợi, danh dự chung cho những kẻ đứng đắn như chúng ta. Chu huynh nghĩ kỹ xem.

Tô Bằng Hải lại từ từ bước tới gần Chu Công Lượng, thân mật:

- Chu huynh, nếu Chu huynh không tin lời lão phu, thì để bắt được con Vạn Niên Hỏa Quy rồi sẽ bàn với nhau cũng không trễ.

Chu Công Lượng gật đầu đáp:

- Tô Bang Chủ thật quang minh. Như vậy lão phu mới đủ lòng tin tưởng trước khi nhập vào Thiên Long Bang. Hơn nữa hiện giờ con Vạn Niên Hỏa Quy sắp ra khỏi hang rồi. Hai huynh đệ chúng tôi ở đây đã mười lăm năm nay, nhận thấy nó là một linh vật. Nếu nó nghe được tiếng huyền náo thì nhất định nó sẽ không dám ra ngoài nữa.

Mọi người đều nhìn chòng chọc vào mặt Chu Công Lượng.

Chu Công Lượng đang cúi đầu suy nghĩ thì Sử Thiên Cảnh đã nói:

- Việc hiền huynh của lão phu gia nhập vào Thiên Long Bang xin gác lại. Bây giờ quý vị phải theo lời chỉ dẫn của lão phu.

Tô Bằng Hải gật đầu:

- Đúng vậy, Đỗ huynh và Đằng huynh tuy là kẻ có địa vị trong võ lâm, nhưng đã có lời hứa thì dĩ nhiên hai vị phải tuân theo lệnh Sử phân cuộc.

Sử Thiên Cảnh nhìn Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôì lạnh lùng nói:

- Việc bắt Vạn Niên Hỏa Quy đêm nay không phải riêng phái Hoa Sơn và Tuyết Sơn mà còn nhiều tay cao thủ các phái sắp xuất hiện nữa và họ đã núp ở ngoài núi dò xét hành động của chúng ta, chờ lúc chúng ta bắt được con Vạn Niên Hỏa Quy mới xông vào cướp đoạt. Như vậy chúng ta phải phí biết bao nhiêu công phu mà không ích gì.

Đỗ Duy Sinh cau mày đáp:

- Vẫn biết chúng ta đang gặp khó khăn, nhưng chúng ta đã quyết phải thực hành.

Đằng Lôì lại trợn mắt nhìn Sử Thiên Cảnh hỏi:

- Nói như vậy là người muốn phản lại lời hứa hay sao?

Sử Thiên Cảnh cười nhạt nói:

- Quý hữu đã từng trải trên giang hồ. Còn chúng tôi cũng chỉ trọng có chữ tín, lẽ nào lại nói sai.

Đằng Lôi nóng lòng gắt:

- Thế thì người có ý gì nói ra nghe thử.

Sử Thiên Cảnh nói:

- Theo ý lão phu, bây giờ nên chia nhau canh giữ các ngã đường để tiêu diệt những kẻ nào đã có ý tới đây cướp đoạt quyền lợi của chúng ta. Lúc nào trừ được bọn người đó chúng ta sẽ tiếp tục bắt con Vạn Niên Hỏa Quy không muộn.

Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôi cũng giả vờ gật đầu đồng ý. Nhưng sự thật hai người đã có một chủ đích riêng.

Sử Thiên Cảnh cười lạnh lạnh nói tiếp:

- Hai vị chấp nhận lời lão phu thì không còn ai có thể cướp đoạt được rùa lửa này nữa... ha ... ha.

Nói đến đây, Sử Thiên Cảnh quay lại bước đến bên Tiêu Công Nghĩa, thấp giọng nói:

- Hiền huynh, mọi dụng cụ sắp đặt chưa?

Tiêu Công Nghĩa đáp:

- Đã làm đúng theo kế hoạch của hiền đệ rồi.

Sử Thiên Cảnh quay nhìn Sở Nhất Giang giữ góc núi phía Tây Nam.

Đỗ Duy Sinh thầm nghĩ:

“Trong núi này, đầu ban ngày cũng khó đi lại, huống chi đêm tối như thế này.”

Lão nghĩ đến đây, lạnh lùng nói:

- Núi này nhiều nơi hiểm trở, làm sao biết được hang, bụi nào mà kiểm soát? Nếu người bảo ta ra ngoài, đối phương vào đây đoạt Vạn Niên Hỏa Quy thì làm cách nào chống kịp.

Đằng Lôi cười xen vào:

- Sơn cốc rộng bao la như vậy, đầu đi mấy đêm cũng chưa đi khắp thì làm sao kiểm soát?

Sử Thiên Cảnh cười lạnh lạnh:

- Đằng huynh, nếu như Đằng huynh sợ khổ thì tốt hơn về Đại Tuyết Sơn an nghỉ là hơn.

--- oOo ---